

Texty žáků dojaly až k slzám

S opravdu náročným tématem se letos v rámci literární tvorby poprali žáci II. stupně Základní školy Zruč nad Sázavou u příležitosti oslav Dnu Země. Letošní ročník dostal podtitul „Já a svět za X let“ – téma nikterak jednoduché, vedoucí k zamyšlení, co že nás to jako lidstvo vlastně v brzké nebo vzdálenější době čeká. A vyhlídky žáků nebyly povětšinou radostné. Možná i alarmující zprávy, které na nás každodenně křičí z novin nebo televizních obrazovek vedly naše mladé spisovatele spíše k pesimističtějšímu pohledu na věc. Považte sami: nastane snad nějaká přírodní katastrofa? Vymře lidstvo vinou nedostatku surovin? Nebo se vyhladíme ve válkách o vodu, ropu atd.? Napadnou nás snad bytosti z jiné planety nebo galaxie? Nebo lidstvo zcela zakrní, protože veškeré úkony za nás budou vykonávat roboti?

S těmito závažnými otázkami si žáci naší základní školy poradili na jedničku. Někteří k zamyšlení využili čas v hodinách českého jazyka, jiní tvořili raději v klidu domova. Výsledkem je sborník úvah, příběhů, ale také poezie, kam byla umístěna ta nejzdařilejší díla. Vybrané texty zazněly ve čtvrtek 4. 5. 2017 při recitálu, který se uskutečnil v prostorách sálu základní umělecké školy a celým programem v roli moderátora provedl Václav Veselý. Děti z literárně-dramatického oboru ZUŠ svým přednesem, který doprovázely nápadité počítačové animace i podmanivé zvukové efekty, daly už tak pěkným textům nový, hlubší rozměr. V roli recitátorů se představili Tomáš Pivoňka, Ondra Melcr, Fanda Jelínek, Fanda Maxa, David Marhan a Zuzanka Dusilová. V jejich podání zazněly např. texty od Ondry Dubjíka, Natálie Horké, Jana Procházky, Elišky Jelínkové, Kamily Toumi a dalších. Z obsahu textů mnohdy mrazilo, některé s vtipem a nadsázkou představovaly myšlenku, že jednou mezi námi zcela běžně budou žít roboti k nerozeznání od lidí a některé texty dokonce dojaly přihlížející k slzám. Autoři nejlepších textů si odnesli výše zmiňovanou sbírku jako ocenění jejich práce. Naši čtenáři si mohou žakovské básně i prózu k letošnímu ročníku Dne Země přečíst na webových stránkách školy www.zsZRUC.cz (cesta: Žáci → EVVO → odkaz Já a svět za X let v dolní části webových stránek).

Gratulujeme všem talentovaným mladým spisovatelům a ti, kteří pro letos neuspěli, nemusí věšet hlavu. Literární soutěž opět odhalila, jaká představitost a jazykové nadání v našich žácích dřímají. Tak uvidíme, jaké téma pro literární tvorbu nám přinese příští školní rok.

Blanka Olišarová

Ukázka z literární tvorby

U příležitosti recitálu věnovanému Dnu Země otiskujeme jeden z oceněných textů, který si našel místo ve sborníku. Jde o text Kamily Toumi z 8. B, kde se realita prolíná se snem. Stane se snad tato vize skutečností?

Obětování

... chvíli mi trvalo, než jsem se rozkoukala. Bylo šero a v očích mě pálil kouř, najednou jsem uslyšela výbuch. A další.

Ozvala se jakási siréna a po nějaké době se země otřásla. Co to mělo být? Začala jsem panikařit, blbě se mi dýchalo a už jsem si myslela, že omdlím, když v tom mě někdo popadl za ruku a táhl mě kamsi do tmy. Byla to malá holčička, její stisk byl chladný. Podívala jsem se na její ruku a všimla si něčeho podivného - její ruka byla z kovu, kterou propojovaly slaboulinké drátky. Ta holka byla rychlá, jako by před něčím utíkala.

„Co se děje?“ zeptala jsem se, i když jsem sotva popadala dech.

„Konec,“ odpověděla.

Konec? „Konec čeho?“ nechápala jsem.

„ Konec světa.“

V tu chvíli se zastavila, otočila se na mě a konečně jsem jí viděla do tváře, dívala se na mě tázavým pohledem, jak kdyby hleděla na někoho z jiné dimenze. Zároveň byl v jejích modrých očích vidět strach z hrůzy, která má každou chvíli přijít. Rozhlédla jsem se kolem sebe. Vypadalo to tam jak po válce, takovou hrůzu jste ještě nemohli vidět. Nic, co by mělo připomínat přírodu, jsem neviděla. To, co zbylo po stromech, už dávno nežilo. Místo nich stály sloupy, které chemicky vytvářely kyslík a zpracovávaly oxid uhličitý.

V tu ránu se zase ozval ten otřes, tentokrát daleko větší než ty předešlé.

„Je pozdě!“ zakřičela ta holka.

Budovy před námi začaly padat. Rozběhly jsme se tedy opačným směrem a než jsem se nadála, strčila mě kamsi a zavřela za sebou poklop. Chtěla jsem jí pomoci dovnitř, ale nic jsem neviděla a představa, že uvidím, co se děje venku, mě děsila ...

Byla jsem tam věčnost, asi několik hodin.

Dunění před chvílí pominulo a já konečně našla páčku a otevřela si cestu ven. Byla to hotová katastrofa. Všechno bylo na kusy a slunce již nebylo vidět. Pár metrů přede mnou leželo bezvládné tělo s kovovou ručičkou. To je ta holka! Přiběhla jsem k ní a doufala jsem, že moje zachránkyně ještě žije.

Opak byl pravdou a mně nezbylo nic jiného, než se nad tím vším rozbřečet. Ta malá holčička mi zachránila život na úkor svého a já ani nevím, jak se jmenuje!

Nějakou dobu jsem si jen tak prohlížela svého hrdinu a pak si všimla nápisu na její robotické ruce. Stálo na něm jenom jedno slovo, Jessie. To bylo její jméno.

„Děkuji.“ To bylo jediné, co jsem ze sebe v tu chvíli mohla vydat.

Najednou se svět začal točit a já uviděla světlo. Otevřela jsem oči. Ležela jsem na své posteli ve svém pokoji. Byl to jen sen. Byla tohle budoucnost? Má takhle skončit svět? To už se asi nikdy nedozvím...